

MŮJ DEN

Ahoj, jmenuji se *Pavithra* a je mi devět let. *Pavithra* znamená svatá čistota a je to jedno z oblíbených dívčích hinduistických jmen. Žijeme s rodinou na jihu Indie ve státě *Karnataka* v malém městě *Hospet*. Mám dva bratry, jednoho o tři roky staršího a druhého o rok mladšího. Starší se jmenuje *Chendrnajak*, což je v naší řeči měsíc a mladší *Surianajak*, což znamená slunce. Můj táta pracuje v blízké továrně a máma jako hospodyně a kuchařka v soukromé škole. U nás není běžné, aby maminky chodili do práce. Ale díky tomu, že máma pracuje, se můžeme s bratry učit na soukromých školách. Jsou lepší než státní školy, na kterých bychom se toho moc nedověděli.

A TEĎ MŮJ DEN

Začíná za rozbřesku, do snů mně pronikají ranní modlitby *muezínů* a já se postupně probouzím. Je šero a po noci je zem ještě vychladlá a je chladněji. Přes letní měsíce, kdy tu máme skoro pořád okolo 45 °C, je brzy ráno nejlepší čas na všemožné venkovní aktivity. Po probuzení si uklidím rohožku na spaní, abych udělala v domě místo. Jdu si vyčistit zuby, pořádně se napít vody a pak dělám ranní práce. Například zametám koštětem z palmového listí prach před domem (aby to šlo dobře, musím zem nejprve pořádně pokropit, protože jinak se prach zvíří a je to ještě horší). Je tu velké sucho a prach je všude. Pak taky pomáhám mamce s jídlem. Ke snídani, kterou míváme v 8 hodin, máme často barevnou rýži. To je zbylá rýže z předešlého dne obarvená kořením a citrónem, aby se nekazila. Do rýže se dá přidat zelenina a oříšky. Také míváme rýži se zeleninovou pikantní omáčkou. Svátečně děláme s mámou *igli* – malé placičky z rýže – a k tomu kokoso-křenové *čatní* a zeleninovou pikantní omáčku polévkové hustoty, které říkáme *sambra*.

Po snídani se převleču do školní uniformy, rozloučím se s mamkou a jdu pěšky spolu s mladším bráškou a kamarády ze sousedství do blízké školy. Na plácku před školou máme za pět minut devět nástup a čekáme v tichosti na devátou hodinu. V devět zazpíváme v pozoru indickou hymnu a po ní si poslechneme novinky ze světa, ke kterým nám většinou pan ředitel něco řekne. Pak se rozejdeme do svých tříd. Chvilí to trvá, jsou nás asi čtyři stovky. Naše základní školy mají deset ročníků. Já chodím do třetího. Učíme se číst a psát v kannadštině, hindštině a angličtině. Indie má totiž dvacet devět států a skoro v každém státě se mluví a píše jiným jazykem a jinou abecedou. Nejvíce se po celé Indii mluví hindštinou a angličtinou. U nás v Karnatace se mluví kannadštinou. Tohle všechno jsem se dozvěděla na hodinách, ve kterých se učíme o historii naší země. Pak se také učíme počítat, což mi jde a baví mě to. Nejvíce mě ale baví hodiny, při kterých si malujeme, vyšíváme a vyrábíme různé předměty anebo (a to mám nejradši) děláme *rangoli*. *Rangoli* jsou krásné, velké, barevné obrázky, které vysypáváme před vchodem domů, škol, chrámů, i ve třídě před tabulí, a na kterých je napsáno, co zrovna slavíme. *Rangoli* se totiž dělají hlavně o svátcích. Používáme barevný jemný písek, mouku, okvětní lístky a občas i třpytivé prášky. Učíme se i tancovat a zpívat. V půl jedné zpívají *muezíni* polední modlitbu a my víme, že je čas k obědu. Jdeme se umýt a připravit si misky k obědu. Nejčastěji míváme rýži se *sambrou* a k tomu občas něco navíc, třeba *čapáthí* nebo *curd* (jogurt). U jídla sedíme na zemi a jíme pravou rukou. Na příbory si nepotrpíme. Ve dvě hodiny nám zase začíná vyučování, které trvá do půl čtvrté.

Vracím se domů, převleču se a jdeme si hrát. Hrajeme si buď s kamarádkami doma, to když je venku velké vedro, které bývá nejhorší od dubna do července, nebo si hrajeme venku. Já jsem raději venku.

Házíme si míčem, hrajeme hry s kamínky, skáče přes provaz nebo si jenom povídáme. Občas dohlížíme s kamarádkou na jejich ovce na pastvě. Musíme dávat pozor, aby se nezaběhly nebo někomu nevlezly do zahrady. Taky je kolem spousta psů, které musíme čas od času odehnat. Okolo šesté hodiny se vracíme domů. Po cestě posloucháme modlitby, které *muezíni* zpívají při západu slunce. Slunce u nás zapadá a vychází vždy okolo šesté hodiny, jsme totiž docela blízko rovníku. Pak se ještě hodinu učím.

V sedm hodin jdu mamce pomoci s vařením večeře. Vaříme rýži a husté pálivé omáčky z cuket, lilku, brambor a samozřejmě *chilli*. Někdy do nich dáváme i uvařená vejce. Taky někdy děláme *čapáthí*. Jako dezert nám mamka dává ovoce, ale dělá i čočkový pudink s kešu oříšky, nebo sladkou mléčnou rýži s hrozinkami a oříšky. Takhle si ale jíme jenom o svátcích, o kterých si dáme i kuřecí *biryany*, (něco jako české rizoto). Maso jinak moc nejíme, maminka ho třeba nejí vůbec. Tatínek a my, děti, jednou týdně. Večeře bývá od osmi hodin, předtím ještě poslouchám večerní modlitby. Mám tyhle zpívané modlitby ráda, i když nejsem muslimka. Jsem hinduistka, ale mám kamarádku muslimku a moc si rozumíme.

Na večeři k nám většinou někdo přijde. Babička s dědou, strýčkové a tety a jejich děti. Jíme a povídáme si. Po jídle hrajeme různé hry, díváme se na Super Star nebo si jdeme sednout za dědou před dům a posloucháme, jak si povídá s kamarády ze sousedství. Jsme rádi. V Indii člověk není nikdy sám. V deset hodin si rozložíme rohožky, přikryjeme se tenkou dekou a pomalu usínáme. Jsem ráda, protože okolo mě spí moje rodina a nejsem sama. Těším se na další den.

